

FRA DEN ANDEN STOL

LINEDANS

Af Klienten¹

Goddag. Jeg præsenterer mig ikke. Det synes unødvendigt. Hun giver mig hånden venligt, damen, der udstråler noget rundt og solidt. Kom indenfor. Hendes øjne er klare, iagttagende. Da jeg sidder i stolen over for hende, ser jeg, at de også rummer en varme og en vagtsomhed. Hun kan uden tvivl være lidt farlig, men ikke for mig. Foreløbig går det nogenlunde. Jeg er fattet og bærer det væsen, jeg har bygget op gennem så mange år. Veluddannet, pænt klædt på og med mit sværd og mit skjold i absolut beredskab, intellektet og smilet, en kombination der har klarret det meste.

Dette rum er dit frirum, siger hun, her er alt tiladt. Undtagen vold – men det bliver næppe et problem med dig. Nej, det tror jeg heller ikke, smiler jeg og tænker, ok, vi kridter lige banen op. Det skal hun have lov til. Den eneste baggrund, hun har for dette møde, er en e-mail fra mig med titler og det hele, og de er ingen garanti for noget som helst. Men hun vurderer mig tilsyneladende rimeligt godt.

Mærkelig situation. Hvad tror jeg egentlig, jeg kan hente her? i dette pæne, ganske behagelige rum. Der står en masse små figurer på reolen bag mig. Hvad skal de bruges til? og stolen ovre i hjørnet med store puder? mon de er til at tæve løs på for at afreagere et eller andet. Det vil jeg altså ikke. Jeg, der afskyr alt fra gode råd til direkte begramsninger, som en eller anden udtrykte det engang. Og hvad har jeg ikke hørt på af åndssvage, uforstående, gode råd fra mennesker, der, af grunde jeg ikke aner, mente sig berettiget til at vurdere mit liv. Mit. Træd ikke

¹ Forfatteren har foretrukket at være anonym. Både hans og terapeutens (MPF) identitet er redaktionen bekendt.

i mine cirkler, tak. Jeg skal nok selv klare det. Det hele.

Hvad er så dit problem? Hun er ikke høflig eller indsmigrende. Hun er til stede. Stiller sit ærlige spørgsmål.

Jeg svarer, og det er ikke svært. Overraskende nok. Den sætning, jeg svarer med, indeholder lang, lang tids pine for mig. Skyldfølelse, længsel, sorg. Den er, hvad jeg har skjult, undertrykt, døjet med, kæmpet med, indtil det blev umuligt at holde sammen på rollerne og løgnene, så min nette lille verden, tilliden og kærligheden, der omgav mig, brød sammen, og mit svigt og min krænkelse af mennesker, jeg holder af, stod isende skarpt, og gråden meldte sig, som den måtte.

Doria siger hmm og nikker.

Jeg tror, det var i det øjeblik, hun blev til Doria. Et menneske, der mødte mig uden forventninger eller fordomme. Var parat til at møde mig mere og dybere, med alt hvad det måtte indebære. Stærk nok til at være risikovillig, stabil nok til min volatile, flugtberedte, dristige, rædselsslagne opdagelsesrejse. Doria. En autentisk tilstedeværelse. Mit vidne. Min indsigtfulde rejsefælle. Den, der bærer lampen.

Ikke, at jeg indså det, som jeg sad der i stolen for første gang. Og dog. Efter 10 minutter var jeg fuldstændig sikker på, at her var en, der kunne hjælpe mig. Regnede dengang med en løsning af mit problem. Det skulle vise sig, at problemet var et helt andet, og løsningen? Den var der ikke. Men det blev mindre vigtigt, da problemet

“ Det skulle vise sig, at problemet var et helt andet, og løsningen? Den var der ikke. Men det blev mindre vigtigt, da problemet var identificeret. Lyder det underligt? Tro mig, det var det også.



Stoleskulptur: Kim Henningsen. Fotomontage: S. van Deurs

var identificeret. Lyder det underligt? Tro mig, det var det også.

Som en linedanser, der bevæger sig ud på linen for første gang. Han vil det, for livet har bragt ham hertil, men linen er knapt synlig i projektørlyset. Vinden får teltets kuppel til at blafre over ham, trommehvirvlen er lige stoppet, og der er en, der spiser popcorn på tredje række. De er der alle sammen på deres vante pladser, dem, der har defineret ham, dem, han var en af, men nu er der kun linen mellem ham og manegens savsmuld, der blot er en forræderisk blødhed

over det hårde underlag, intet sikkerhedsnet, kun hende, der står dernede midt i det hele og ser tillidsfuldt op.

Jeg gik lettet fra vores første møde, med aftale om et nyt i næste uge.

Vi havde berørt min barndom, der var fin og velordnet på nær en ret lang adskillelse fra min mor kort efter, jeg blev født. Den havde jeg hørt familiehistorier om hundrede gange. Alle dem, der passede mig, min glæde, da hun kom tilbage, min far, der havde rendt der og passet hus og



Hvem kunne vide, at svaret skulle findes ved at gå en helt anden vej rundt? og hvorfor have tillid til at gå den vej lige pludselig? selv med en utvivlsomt kompetent terapeut ved sin side?

hjem og spædbarn og forretning. Søde historier om adskillelse og genforening, sygdom og helbredelse, familiesammenhold.

Men Doria bad mig skrive til den lille dreng, jeg var dengang.

Egentlig havde han det ikke så godt, opdagede jeg, og vovede mig tættere på, skridt for skridt, nænsomt ledsaget og derfor tryk, skønt helt bevidst om, at her betrødte jeg et område, jeg aldrig havde nærmet mig før.

Det var positive, venlige, ofte muntre forløb, der samtidig var rystende. Det blev snart min vane at afsætte rigelig tid efter møderne til at gå rundt i den nærliggende havn og afspille samtalen i mit hoved. Enestående øjeblikke. Erkendelse. Følelsen af at nærme mig den indsigt, den forklaring, jeg faktisk havde ledt efter hele mit liv. Svaret på, hvorfor de store eksaminer, dygtigheden, grundigheden, imødekommenheden, indlevelsen, omsorgen, viljen til altid at give lidt mere, aldrig havde bragt det ønskede resultat.

Hvem kunne vide, at svaret skulle findes ved at gå en helt anden vej rundt? og hvorfor have tillid til at gå den vej lige pludselig? selv med en utvivlsomt kompetent terapeut ved sin side?

Det er meget svært at svare på. Skæbne: Man når et punkt, hvor den gamle livsmodel har bragt så mange skuffelser, at man må forkaste den. Det sker med en følelse af afmagt og fortvivlelse og med et spørgsmål, der giver ekko: Hvad er det, jeg gør forkert? Og dernæst magi: Mødet med et menneske, man har det mellemværende med, at det vil kaste lys på den nye vej.

Det er ikke smertefrit. Erkendelserne er befriende. Følelsen af endelig at øjne virkeligheden, min egen virkelighed, er fantastisk. En dunkelhed, hvor man så længe har anstrengt alle sanser

i håbet om at skelne, bliver pludselig gennemlyst. Men lyset er også grelt. Det er illusionernes dommedag, og de følelsesmæssige kolbøtter kommer bagefter. Det skarpe syn gør ondt i begyndelsen. Man er sårbar, når der for alvor bliver rørt ved jeg-følelsen.

Jeg mødte ham, den lille dreng. Mødte hans længsel og min medfølelse med den. Havde aldrig forestillet mig, at han kunne materialiseres så let. At min bevidsthed indeholdt et fuldstændigt billede af denne lille person med alt, hvad han følte og tænkte. Følelsesmæssigt var det ham, der gav mig forklaringen, svaret på mit ekko-spørgsmål. Da jeg kom ud i dagslyset den dag, vidste jeg, at intet mere ville være som før. Det var i forhold til den oplevelse, hele det rationelle, praktiske billede derefter måtte rykke på plads, og det var en stor opgave, for vanerne er indgroede, og deres rødder går dybt. Det er et helt livs fejlforståelse, man gør op med.

Det er et problem – et, man har brug for råd om – at håndtere sit forhold til omverdenen, når man har den slags oplevelser: Hej. Jeg er i gang med at blive et andet, nyt menneske (som i øvrigt er den rigtige mig), I ser den, I plejer, men I er helt galt på den.

De kan ikke lide det, alle de mennesker, der kalder ens nærmeste.

Vi spejler os i vores relationer, og i forhold til dem, der er nærmest, bliver vi en figur med en bestemt karakteristisk og en bestemt plads, som de andre forholder sig til og føler, de kender, og som således hører med til deres billede af sig selv. Vi definerer hinanden så at sige, som vi står der på familiescenen. Nu er der så en af figurerne, der, på egen hånd og uden nogen form for godkendelse, begynder at skifte karakteristisk. Han vil ikke, ja kan faktisk ikke, forblive den kendte figur.

“

Man kan godt spørge, hvad det er, man gør galt, men et svar, der kommer udefra, når kun intellektet. Det bringer ingen helbredelse. Faktisk er det først, når uvanen/fejlopfattelsen forsvinder, at man ved, den var der. 'Ved' i betydningen forstår, med hele kroppen.

I begyndelsen tror de simpelthen ikke på det. Det er bare en af hans sædvanlige griller. Det fortager sig. Senere bliver det: Er det noget den terapeut har lært dig? Og atter senere: Hvor er du blevet vanskelig, du var meget sødere i gamle dage.

Men værre er presset og de utallige manipulationer: Du kunne da nok ... Du plejede da at ... Irene siger også, at du er så forandret ... Ja, Gud ske lov, begyndte jeg at svare. Måske lidt provokerende, men det var min sandhed.

Jeg tror, at den figur, der ændrer signaler i familiens temmelig faste mønster, ryster de andres selvfølelse, og det udløser alarm.

Så man har sine egne overvældende opdagelser at forholde sig til og få forklaringer på og samtidig den opgave at holde balancen nogenlunde i forhold til de mennesker, man holder af og er forbundet med. Derudover er der den professionelle, arbejdsmæssige rolle at udfylde.

Men det gjorde ikke noget, for forude vinkede friheden og suset fra et større vingefang, min egen helhed. Jeg havde rørt det område med en fingerspids, og jeg ville derhen.

Den rejse gik ad snoede veje, som jeg alene valgte. Aldrig fik jeg Doria til at pege, men hun lyste for mig og fortalte mig, hvor jeg var nu, ellers havde jeg mistet orienteringen. Indimellem må hun have tænkt: Hvornår mon han indser det, idioten? mens jeg tumlede rundt på mine vildveje. Hun skjulte det godt, eller hun stolede så meget på processen, at hun lod den udspille sig, vel vidende at den er det centrale, at her drejer det sig om et spørgsmål, der først kan stilles, når det er besvaret.

Man kan godt spørge, hvad det er, man gør galt, men et svar, der kommer udefra, når kun intel-

lektet. Det bringer ingen helbredelse. Faktisk er det først, når uvanen/fejlopfattelsen forsvinder, at man ved, den var der. 'Ved' i betydningen forstår, med hele kroppen.

For eksempel blev jeg først klar over, at jeg har levet i bestandig frygt for ikke at gøre alting godt nok, da den frygt forsvandt. Følelsen var der pludselig ikke mere. Jeg åndede frit. Verden var blevet en anden.

Det var nok på nogenlunde samme tidspunkt, jeg besluttede at holde op med at være uheldig.

Og linedanseren, nåede han så over på den anden side? Det ved jeg ikke rigtig – det blev så sjovt, at gå på linen.

Eller udtrykt med den kommentar, jeg fik, mens jeg skrev på denne beretning:

Sagen er, at du er blevet skør på en mere tiltalende måde. Før var du bare afvigende, nu er du ligesom blevet rigtig skør.

Så kan man da kun takke Gud for sin terapi.

